

ŽIVOTOPIS JANA LORMANA

Jan Lorman se narodil 1.6. 1946 v Praze. Jeho tatínek byl advokát a maminka byla z rodiny velkopodnikatelů. Podle tehdejšího komunistického režimu byla jejich rodina nežádoucí. Od dětství byl tak doma veden k tomu, aby neřekl něco, co by mohlo někomu ublížit. Společnost lidem jako byl on neustále zdůrazňovala, že nikam nepatří, a že jsou nepotřební. Snažil se proto přizpůsobit ostatním, plout s davem.

Umění v jeho životě hrálo klíčovou roli, protože pocházel z umělecky založené rodiny. Od mládí rád a dobře recitoval, a škola ho proto vysílala na různé kulturní akce. Věnoval se také divadlu, které bylo jeho láskou. Rodiče ho ale vedli k tomu, aby nejprve vystudoval něco praktického, a tak šel na elektrotechnickou školu. Nebylo to ale jen z vůle rodičů. Jeho bavila technika a rozhlas měl rád. Po maturitě začal studovat DAMU, ale to už také několik let hrál ve slavném divadle Za branou, které vedl režisér Otomar Krejča. Divadlo bylo ale v roce 1972 zakázáno, a tak Jan Lorman odešel do rozhlasu, kde pracoval jako režisér dlouhých čtrnáct let. Když pak ale politicky narazil, dal výpověď a přešel do divadla v Libni, kde bylo prostředí mnohem liberálnější. Tam působil i v době listopadových událostí v roce 1989. Posléze se na čas dokonce vrátil do nově obnoveného Divadla za branou II.

Během své žurnalistické práce dělal reportáž pro časopis Svět v obrazech reportáž o domově důchodců v Josefské ulici. To, co uviděl, ho skutečně šokovalo. V pokojích po šesti tam staří lidé v nočních košilích celý den jen leželi nebo seděli na postelích a neměli nic, pro co by ještě stálo za to žít. Jen čekali, až umřou. Jan Lorman proto nazval článek "Čekárna na smrt".

Uvědomil si, že se musí něco změnit. Náhodou se dostal do Paříže na kongres dobrovolníků "La vie quatre-vingt-dix" česky "Život devadesát". Tam poznal Abbé Pierra a lidi z celého světa, kteří pomáhali ostatním. Pomáhali zadarmo, protože k tomu měli každý svůj vnitřní důvod. To Jana Lormana nadchlo a inspirovalo.

Jan Lorman se mohl sám rozvíjet, ale rozhodl se, že bude pomáhat druhým. Založit český Život devadesát prý nebyl takový problém.

"V devadesátých letech to bylo tak, že lidská spontaneita, která byla celá desetiletí utlačována, najednou vyhržela v něco krásného." říká Jan Lorman. Lidé si chtěli navzájem pomáhat

Začali v Pařížské ulici. Pronajali sál a připravili Vánoce pro staré lidi. Mohl přijít kdokoli, kdo neměl nikoho, s nímž by prožil Vánoce. Jan Lorman akci zveřejnil i v rozhlase. Zájem byl

obrovský. Během jednoho odpoledne se vyprodaly všechny vstupenky, a akce se musela opakovat.

Postupně začali zakládat různé kluby pro seniory a nabízeli jim program. V roce 1992 založili historicky první tísňovou linku pro seniory v celé České republice. V roce 1993 už měli v Praze pět středisek. Vznikaly další a další služby.

Na trati byli ale také překážky. Nebyly peníze na rekonstrukci budovy, zapůjčené městem, kde bylo v plánu vystavět hlavní středisko Života devadesát. Václav Havel ale na poslední chvíli poslal Životu devadesát 150 000 korun. Díky tomu mohl Jan Lorman ve své práci pokračovat.

Cílem Života devadesát je především podporovat nezávislost u starších lidí. Chce, aby ve všedních povinnostech byli co nejsamostatnější, nevzdávali se vlastního úsudku a rozhodování a nepřestávali se podílet na společenském životě. Je s nimi i tehdy, když je začínají zrazovat fyzické i psychické síly. Starají se o ně ošetřovatelky a pečovatelky, ale aby nevznikla další čekárna na smrt, mají v Životě devadesát kavárnu, své vlastní divadlo, ateliéry, kurzy, kluby a různé jiné aktivity, které člověka baví. Lidé tak nacházejí radost, a smysl ráno vůbec vstát.